

ADVENTISTA MISSZIÓ fiatalok és felnőttek részére

2015 • MÁSODIK NEGYEDÉV • ÉSZAK-ÁZSIAI – CSENDES-ÓCEÁNI DIVÍZIÓ

TARTALOM

Korea

- 3 A palacsinta-gyülekezet / Január 3 T
- 6 Út a szabadság felé / Január 10
- 9 A „reklámfeliratos ember” / Január 17

Mongólia

- 11 A kedvetlen angyal / Január 24
- 14 Erősen állni / Január 31

Japán

- 17 A pénznél is értékesebb / Február 7
- 20 A halálból egy új életbe / Február 14

Kína

- 22 Isteni találkozás / Február 21
- 25 Az elásott Biblia / Február 28
- 28 A béke nyomában, I. rész /Március 7
- 30 A béke nyomában, II. rész/ Március 14

Tajvan

- 32 Új élet/ Március 21
- 35 A 13. szombati program

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

II. negyedév

1. A PALACSINTA-GYÜLEKEZET

Dél-Korea

A Sheen család

Egyik szombat reggel kezdődött minden, amikor egy tizenéves lányka sírni kezdett a szobájában. Az édesanyja, Sheenné, bekopogott a lánya szobájának ajtaján és megkérdezte, hogy mi történt.

„Szomorú vagyok”, válaszolta halkán, könnyek között. „A szombat olyan szomorú. Nem akarok imaházba menni! Nincsenek kortársaim. Magányos vagyok.”

Sheen néni észrevette, hogy a 15 éves lánya, Bo Hwa egy ideje már nagyon boldogtalan. Hét közben a lánynak alkalma van barátkoznia az iskolában a többi gyerekekkel, de szombatonként ő az egyetlen tizenéves lány az imaházban.

A palacsinta-terv

Ekkor együtt imádkoztak s egy idő múlva Sheennének támadt egy ötlete. Hét közben, reggelente mindig korán felkelt és kisütött nagyon sok hoddeokot (hotteok), ami egyfajta koreai palacsintatészta édes tölteléssel. Majd fogta a palacsintákat és árulni kezdte őket a középiskolával szemben.

Sheenné már az iskola kezdete előtt, a szünetekben, az ebédszünetben, szóval szinte egész nap árulta a palacsintákat az éhes gyerekeknek. De még ennél is jobb dolog jutott az eszébe – összebarátkozott velük.

„Hogy volt az órán?“, kérdezte őket.

Ez volt az első alkalom, hogy valaki kívülről érdeklődést mutatott a fiatal vásárlók iránt. A fiatalok lassan elkezdtek megbízni Sheen testvérnőben, és elbeszélgettek vele. Sok gyermek problémás családból való volt. Sőt, némelyek teljesen egyedül éltek.

Segíteni

Miután már jobban is megbíztak benne, Sheenné úgy döntött, hogy tesz még egy lépést a barátságuk területén. „Mit csinálsz szombat délután?“, kérdezte őket.

„Semmit“, hangzott a szokásos válasz.

„Eljönne velem meglátogatni és felvidítani néhány idősebb embert?“, kérdezte néhányukat.

Előzőleg Sheenné a helyi hatósági irodában elkérte olyan idős emberek nevét és címét, akiknek nem volt családjuk, amely gondoskodott volna róluk. Szombatonként tehát a Sheen házaspár és a lányuk, Bo Hwa meg több új, fiatal barátjuk, elmentek meglátogatni és felvidítani ezeket az idős embereket. Utána a Sheen család a fiatalokat meghívta a saját otthonába. Az házi csemege tetszett a diákoknak, akik nagyon otthonosan érezték magukat. Úgy érezték, hogy a házaspár és a lányuk őszintén érdeklődik irántuk. Bo Hwa pedig nagyon örült, hogy ennyi új barátja van.

A testi eledel mellett a Sheen család megtanította a diákokat imádkozni, keresztényi énekeket énekelni, Bibliát tanulmányozni. Hét közben, a palacsintaárulás mellett, Sheenné meg is látogatta a diákokat. Amikor látta, hogy némelyik fiatal nehéz időszakon megy keresztül, akkor meghívta őket az otthonukba, hogy lakjanak náluk és úgy gondoskodtak róluk, mint a saját lányukról. A szombat délutáni találkozások tovább folytatódtak, és egyre több fiatal vett részt rajta, amíg egyszer már a család kis, 65 m²-es lakását kinőtték. A csoport aztán átmenetileg Sheen úr villamosági műhelyében találkozott, amíg a környező boltosok panaszkodni és tiltakozni nem kezdtek. Imádkoztak, s idővel Isten lehetővé tette a számukra, hogy átköltözzenek egy nagyobb házba, hogy még több fiatalról gondoskodhassanak, és szombat délutánonként még többen összegyűlhessenek.

Gyülekezetalapítás

Egy idő után világossá vált, hogy a házi gyülekezet kinőtte magát egy igaz gyülekezetté fejlődött. Amikor rájöttek, ideje hivatalosan is megalapítani az adventista gyülekezetet, a Sheen család imádkozni kezdett, hogy találhasson egy megfelelő épületet, ahol elhelyeznék a gyülekezetet.

Egyszer Sheen testvér meglátott az utcában egy régi épületet, amely éppen eladó volt. Kézét az épület falára téve imádkozott: „Uram, add nekünk ezt az épületet, s mi ezt a házat olyan helyé tesszük, ahol a Te nevedet fogják dicsőíteni.”

Isten meghallgatta imájukat, úgy, hogy 5,000 \$ (amerikai dollárért) megvehették a házat. A fiatalok csoportja együtt dolgozott a tatarozáson és felújításon. Most egy prédikátorra volt még szükségük.

Hogy egy minőségesebb életre ösztönözze a fiatalokat, Sheen többször is ajánlotta nekik, hogy folytassák a tanulmányaikat. Ebben ő maga adott példát. Habár már 45 éves volt, mégis azt mondta, hogy kész visszatérni az iskolapadba, amennyiben a fiatalok is kitartanak a tanulmányaikban. Felvették Sheen testvért a Sahmiok egyetem teológiai karára, amely a Szöul melletti adventista egyetemi központban található. Sheen testvér, Bo Hwa és még három „örökbefogadott” gyerek befejezte ezt a teológiai egyetemet, amelyet Sheen testvérnő pénzelt a palacsinta árulásából.

Amióta megalapították ezt a gyülekezetet, kb. 400 fiatal keresztkedett meg. A gyülekezet tagjai evangelizációs programokat tartottak és bejárták vele Koreát, Kambodzsát, Hong-Kongot, a Fülöp-szigeteket és Tajvant, közben több ezer ember életébe vittek változást.

A tizenharmadik szombati adományaink támogatásával ebben a negyedévben hozzájárulunk a dél-koreai Nahuban levő missziós intézmény kiépítéséhez, ahol a fiatal hívők további kiképzéseket kapnak, hogy folytathassák a gyülekezetalapítások magasztos munkáját. Köszönjük, hogy nagylelkűen adakoztok.

Missziós adatok

- Az egyházterületek Koreai Unióját 1919-ben szervezték meg, 1984-ben pedig újraszervezték

- Az egyházterületek Koreai Uniójához 5 helyi egyházterület, 1 egyházmisszió és egy csatolt Missziós terület tartozik.
- Az unióban 714 adventista gyülekezet van, amelyhez 234,584 hívő tartozik. Az Észak- és Dél-Koreai unió területén 74,940,000 ember él.

2. ÚT A SZABADSÁG FELÉ

Észak-Korea

Anna*

Amikor a nyíló ajtót jelző csengettyűk megszólaltak, Anna megfordult, és egy kínai nőt látott bejönni az üzletbe. Az asszony Annára mosolygott, és miközben szétrézett az üzletben, hétköznapi dolgokról kezdett vele beszélgetni. Kerülte a „kényes” témákat, amelyek miatt bajba kerülhetett volna, ha valaki meghallja és feljelenti a rendőrségen.

Anna és a szülei Észak-Koreában éltek, a kínai határ közelében. Anna jól tudta, hogy nem lehet hinni mindenkinek. Talán ez az asszony éppen az államnak kémkedik... Anna sok olyan történetet hallott, amelyről az emberek suttogva beszéltek, és amely arról szólt, hogy némelyeket elfogtak és bezártak, mert valaki azt állította róluk, hogy az államellenesek. Az ilyeneknek még a családtagjait és a szomszédjait is letartóztathatják. Senkinek sem lehetett hinni.

Lee asszony ajándékai

A kínai nő Lee vezetékneven mutatkozott be. Mindig boldogan cseverészett az üzletben és távozáskor kedvesen elköszönt Annától.

Lee asszony rendszeresen eljárt Anna üzletébe. Derűsen és kedvesen beszélgetett vele. Egyik nap, amikor elővette a pénztárcáját, hogy fizessen, Lee asszony egy kis zacskót tett Anna elé. Mosolygott, és fejével a zacskó felé bólintott. Anna kinyitotta a zacskót és belenézett, majd mélyen felsóhajtott, amikor meglátta a finom kozmetikát, amelyet náluk, Észak-Koreában nem lehetett kapni. Kérdően nézett Lee asszony-

* Nem az igazi neve.

ra. „Elfogadhatom én ezeket az ajándékokat?”, gondolkodott Anna. „Talán nem valamilyen csapdáról van szó?”

Lee asszony mosolyogva tolta a zacskót Anna felé, majd megfordult, és távozott.

Az ima

Anna üzletében Lee asszony néha Istenről is beszélt Annának. Anna persze nem ismerte Istent. Egyik nap Lee asszony egy kis cédulát nyomott Anna kezébe, amelyre az Űr imáját írta. Odasúgta Annának: „Mutasd meg otthon.”

Aznap este Anna megmutatta otthon az imádságot, amelyet édesanyja nagy érdeklődéssel olvasott. Az édesanya elkezdte imádkozni a Miatyánkot és mindig hozzátette a saját vágyát, hogy a fia hazajöjjön. Anna bátyja ugyanis katona volt, és már nyolc éve nem látták.

Egy hónap múlva bekopogtak Anna édesanyjához. Miután kinyitotta az ajtót, két katonát látott maga előtt. Egy pillanatra megijedt, hogy mi is történhetett. Majd hirtelen rájött, hogy az egyik katona az ő fia. Végre hazajött!

Anna elmesélte Lee asszonynak, hogy mi történt, miután az édesanyja elkezdett imádkozni. Lee asszony elmosolyodott, majd egy mobiltelefont és egy cédulát nyomott Anna kezébe. „Ha valaha átjössz Kínába, hívd fel ezen a számon”, suttogta neki.

A szökés

Anna eldöntötte, hogy megszökik Észak-Koreából. Tudta, hogy akiket szökés közben elfognak, azokra börtön vagy halálbüntetés vár. De a szabadságvágya erősebb volt a félelménél.

Anna hallotta, hogy a határőrök néha kenőpénzért átengedik az embereket Kínába. Egyik nap lement Észak-Korea és Kína határártárójához, odasétált a fiatal határőrhez, miközben a szíve úgy zakatolt, majd ki ugrott a helyéből.

„Mit kell tennem, hogy átmehessek Kínába?”, kérdezte naivan a határőrt. A határőr Annára nézett, és így szólt: „Adsz nekem 100 kínai Juant (kb. 16 amerikai dollár) és átmehetsz”. Majd megmondta neki, melyik nap jöhet.

Anna senkinek sem beszélt a tervéről, még a szüleinek sem. A megbeszéltnapon elment a határőrhez, odaadta neki a pénz, amit kért,

és gyalogosan átkelt a határon. Meg se állt, amíg jó néhány kilométert meg nem tett a kínai határvidéken. Akkor elővette a Lee asszonytól kapott mobiltelefont, és felhívta őt.

Anna néhány napra Chee asszonynál kapott szállást, Lee asszony keresztény barátnőjénél. Nagyon veszélyes volt észak-koreai menekülteknek szállást adni, ám Chee asszony elrejtette Annát, és közben a Jézusba vetett hitéről beszélt neki. Anna semmit sem tudott Jézusról, de amikor megértette, hogy Ő Isten Fia, elfogadta Jézust személyes Megváltójának, és boldogan ismerkedett Vele. Ellenben folytatnia kellett az utazását. Minden Kínában töltött nap újabb veszélyt jelentett a számára, hogy esetleg megtalálják és elfogják. Akkor pedig visszaviszik és börtönbe zárják, esetleg kivégzik.

Új otthon

Hat hónapnak rá, hogy elhagyta az otthonát, Annának sikerült bejutnia Dél-Koreába, abba az országba, amelyről egész életében azt hallotta, hogy a legnagyobb ellenségük. Ott megtalálta az adventista egyházat. Anna élvezi újonnan szerzett szabadságát – az elnyomás alóli felszabadulást, és a vallásgyakorlás szabadságát meg a Jézus iránti szeretetének szabad kifejezését.

Senki sem tudja pontosan, hogy hány adventista van Észak-Koreában, de a dél-koreai hívők buzgón imádkoznak azért, hogy egyszer majd szabadon hirdethetik Isten szeretetét az északi szomszédjaiknak.

Tények - röviden

- Észak- és Dél-Korea valaha egy állam volt, de az 1950-1953-ig dúló polgárháború után kettévált. Észak-Korea továbbra is kommunista állam-berendezésű. A hatóság szigorúan tilt mindenféle vallásgyakorlást.
- Észak-Korea hivatalos neve a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság.
- Észak-Koreának 24,720,407 lakója van, az átlagéletkor: 33 év.
- Észak-Korea fővárosa Phenjan, vagy régebbi nevén Phjongjang.

3. A „REKLÁMFELIRATOS” EMBER

Dél-Korea

Song Sung Sub

Song Sung Sub** a világ egyik legsűrűbben lakott területén él, Szöul, azaz Dél-Korea fővárosának környékén. Song a Keresztény Adventista Egyház Észak-ázsiai – Csendes-óceáni Divíziójának segédtitkára.

Song Sub sokat gondolkodott azon, hogyan juttathatja el a Jelenések 14. fejezetében megjelentetett fontos, Hármass angyal üzenetet a körülötte élő, több millió emberhez.

„Azt akartam, hogy megismerjék az igazságot, ezért olyan tervet készítettem, amely segítségével azonnal megérthetik a Hármass angyal üzenet lényegét, a szombat üzenetét”, mondja Song. Ekkor egy bátor ötlete támadt. „Akkor jutott eszembe az ötlet, amikor irodalmat osztogattam háztól-házig. Osztogathatunk mi irodalmat, de mindig lesznek emberek, akik egyszerűen majd eldobják.”

Bátor és kreatív ötlet

Sung Sub felvette a kapcsolatot a reklámgyártó vállalatokkal, és elkészített egy hátizsákra illő reklámfeliratot. Kék alapon sárga betűkkel írta: „Az Úr napja = szombat = 7. nap”. Hozzáadta az adventista egyház ismertetőjelét (emblémáját) és még más apró részleteket.

Az evangéliumhirdetésnek e különös fajtáján gondolkodva, Song Sub testvérnek két bibliai személy jutott az eszébe:

- 1) Jónás, akinek be kellett járnia egy nagyvárost, hirdetve az embereknek a megtérés szükségességét, és
- 2) Izrael fiai, akik néma tanúként járták körbe Jerikó várost.

A szombatról szóló reklámfelirattal hatékonyan tudom hirdetni az igazságot”, vallja Sung Sub.

Meglepő találkozások

Sung Sub ezt a reklámfeliratot viseli, amikor kerékpárral a várost járja, vagy földalattal utazik, és amikor munkába megy. Akkor is magával viszi, amikor a parkban sétál. „A reklámfelirat vonzza az emberek figyelmét és sokszor hangosan is felolvassák. Olykor több

** Koreában a vezetéknevet teszik előre.

ember maga között elkezdi beszélgetni róla. A szombat egy fontos üzenet. Több féleképpen hirdethetjük ezt az üzenetet, de én a magam módján teszem”, meséli Sung Sub.

Amikor elkezdte viselni ezt a reklámfeliratot, Song úr aggódott, hogy az emberek talán majd megharagszanak rá, vagy azt fogják gondolni, hogy elítéli őket. Ehelyett azonban nagyon megörült, amikor látta, hogy az embereket érdekli az üzenet, amelyet a hátán hordoz.

„Egy alkalommal, amikor a földalattal akartam utazni, egy férfi követett. Egyszerre hozzám lépett és így szólt: 'Én tudom, hogy ez igaz. Van-e olyan egyház, amely megtartja a szombatnapot?'”

Egyik szombat délután, a parkban sétálva, két házaspár lelkesen fogadta a reklámfelirat üzenetét: „Te biztosan az adventista egyházhoz tartozol”, mondták. „Rég óta nem voltunk az imaházban.” „Hol található?” „Már kerestük!”

Néha más keresztények odalépnek Sung Subhoz, csodálják az ötletét és megvallják, hogy nem tudtak a szombatról!”

A reklámozó testvért nem csak a felnőttek szólítják meg. A gyerekek is örülnek az érdekes, színes reklám láttán. Sokan követik is.

Jellemépítő tapasztalat

„Az emberek néha megkérdőzik, hogyan van bátorságom ilyen reklámfelirat viseléséhez?” Sung Sub elismeri: „Nincs elég bátorságom ahhoz, hogy egyedül hordozzam ezt a reklámfeliratot. Vigyáznom kell, hogyan viselkedem, mert fontos üzenetet hordozok. Az elmémnek is nyugodtnak kell maradnia. Sokat imádkozom, s akkor nyugalmat érzek, és betölt a Szentlélek. Tudom, hogy Isten angyalai velem vannak. Ez a tapasztalat formálja a jellememet és változásokat hoz az életembe.”

Ma már mások is szeretnének ilyen reklámfeliratot viselni. Nemrég, Song Sub gyülekezetének egyik vénje megkérdőzte, elkaphatná-e a hátizsákra való reklámfelirat tervének másolatát? „Úgy éreztem, hogy tennem kell valamit; muszáj hirdetnem az evangéliumot”, vallotta a gyülekezeti vén. „Ekkor döntöttem a reklámfelirat mellett.” Azóta már az ő reklámfelirata is sokak figyelmét magára vonta.

„Nagyon boldog vagyok”, újságolja Song testvér. „Keresem az elveszett juhokat. Az én stratégiám: Egyetlen tekintet, s a reklámfelirat szövege örökre megmarad az ember elméjében. Amikor az emberek

még más információkat is kérnek, akkor mindig adok nekik valamilyen könyvet. Ez még csak a kezdet – ki tudja, milyen eredményei lesznek!”

Aktivitás

Beszéljétek meg:

- Jónak tartod-e Song Sub testvér ötletét? Miért igen, vagy miért nem?
- Meglep-e benneteket az emberek reakciója. Miért igen? Miért nem?
- Ha ti is viselnétek valamilyen reklámfeliratot a táskátokon, akkor az hogyan nézne ki, és mit tartalmazna?
- Soroljatok fel három kreatív evangéliumi ötletet, amelyeket a környezetetekben is alkalmazni tudtok.

Tények – röviden

- Dél-Korea fővárosa egy különleges irányítású város. Gazdaságilag a legfejlettebb városok közé tartozik; a külvárosokkal együtt 25.6 millió ember él benne, így a világ második legnagyobb városának számít. Az ország lakosságának csaknem a fele a városhoz tartozó területen él.
- A külvárosokat leszámítva a városnak 10.44 millió lakója van (2013-as adat), és egy négyzetkilométerre 17000 fő jut.
- Majdnem dupla olyan sűrűn lakott, mint New York, és nyolcszor nagyobb, mint Róma.

4. A KEDVETLEN ANGYAL

Mongolija

Jagana

Jagana elfoglalta helyét az imaházban. Valamikor nagyon örült annak, hogy dicsőítheti Istent. Most, miután az egyetem jócskán lefoglalta, valahogy elvesztette Istennel az élő kapcsolatot. Továbbra is szerette Istent, hitt Istenben, de úgy érezte, hogy már nem él Isten dicsőségére.

„Nélkülem a gyülekezet bizonyára jobb lesz”, gondolta. „Mindenért, amit szeretek, le kell mondanom róla.” Jagana keményen dolgozott

azért, hogy eredményes legyen az egyetemen. Jó jegyei voltak, és remélte, hogy majd jó eredménnyel diplomázik. Annyira a jegyekre összpontosított, hogy alig vette észre, mennyire elvesztette a kapcsolatot Jézussal.

Akkor eszébe jutott az idő, amikor először találkozott Jézussal. Fiatal adventistákkal angol nyelvet tanult. Ha tudták volna a szülei, hogy keresztény lett, bizonyára ellenezték volna. Jézus azonban ekkor mindennél fontosabb volt az életében.

Amikor viszont beiratkozott az egyetemre, a siker dicsősége elhomályosította előle Jézust, és így lassan eltávolodott Istentől. Az istentiszteletek rutinossá váltak a számára. S mialatt ott ült a gyülekezetben ezen az adott szombaton, hitte, hogy ez az utolsó istentisztelet, amelyen részt vesz: „Jobb elmenni, mint hazugságban élni” – ez volt a véleménye. De Istennek más terve volt vele.

Az aranyangyalok

Aznap este megcsörrent a telefonja. „Jagana, jó hírem van a számodra”, hallotta Joshua pásztor ismer hangját, amely nagyon megnyugtatóan hangzott. „Beválasztottak az Aranyangyalok közé!” Jagana szóhoz se jutott. Amióta meghallotta az Aranyangyalokat énekelni, mindig szeretett volna a fiataloknak ehhez az együtteséhez tartozni. Ők bejárták Észak-Ázsiát, és egy teljes évet az istenszolgálatra szántak.

„Nem, prédikátor testvér...”, dadogta. „Én nem bírok...”, mondta és gyorsan felsorolt néhány okot. „Diploma előtt állok. Elveszteném az ösztöndíjat, ha egy évet kimaradnék az egyetemről. És nem is énekelek olyan jól, hogy csatlakozhassam az Aranyangyalokhoz.” Jagana megköszönte, és elbúcsúzott a prédikátortól. Nem mondta el neki, hogy lelkileg haldoklik.

Néhány nappal később, Joshua prédikátor ismét felhívta és újra felajánlotta neki, hogy csatlakozzon az Aranyangyalokhoz. Ő ismét elutasította. A prédikátor harmadszor is felhívta, és még mielőtt válaszolhatott volna, így szólott hozzá: „Jagana, ne utasítsd el mindig. Egyszerűen csak imádkozz ez ügyben az elkövetkező 24 órában.” Jagana beleegyezett abba, hogy imádkozzon, de magában azért újra felhozta mindazokat az okokat, amiért nem csatlakozhat az Aranyangyalokhoz.

A jel

Imádkozott, ahogy megígérte. „Istenem, azt hittem, te bölcs vagy. Azt hittem, te mindent tudsz. Hogyan választhatnál éppen engem az Aranyangyalok közé? De... ha valóban ezt akarod, akkor adj nekem, kérlek, valami jelt. Legyen az, hogy a szüleim és a tanáraink is beleegyeznek. Akkor tudni fogom, hogy ez a Te akaratod.” Jagana mosolygott. Biztos volt abban, hogy a szülei megharagszanak rá, a tanárai meg sohase fognak beleegyezni abba, hogy egy teljes évre megszakítsa a tanulmányait.

Felhívta a szüleit, hogy beszéljen nekik a prédikátor ajánlatáról. „Kérdezd meg édesapádat”, mondta Jagana anyja, és átadta neki a kagylót. „Kérdezd meg a tanáraidat. Ha azok beleegyeznek, akkor rendben van”, mondta az apja.

Meglepetten tette le a kagylót. Habár a legfontosabb tanára keresztény volt, tudta, hogy nem ért egyet a hitével, és hogy nem fogja megengedni, hogy egy teljes évre kimaradjon az iskolából csak azért, hogy énekeljen. Hiszen ez a tanára is azt szerette volna, hogy Jagana elnyerje a legjobb egyetemista kitüntetését. Ellenben, amikor beszélt neki az Aranyangyalokról, a tanára így szólt: „Gratulálok! Menj csak!”

Mialatt Jagana aznap este a prédikátor hívását várta, azon gondolkodott, mit is mondjon neki. Ekkor fedezte fel, hogy tulajdonképpen Isten hívja őt a szolgálatra. „Még mindig szeret engem”, ébredt rá. „Még mindig vágyakozik utánam.”

Örömteljes szolgálat

Jagana megszakította a tanulmányait és csatlakozott az Aranyangyalokhoz. Nem tanult soha énekelni, ezért sokat szenvedett a próbákon. Érezte azonban, hogy Isten segít neki, hogy a tehetsége felett énekelhessen.

Amikor az ifjúsági együttes elkezdte a szolgálatát, Jagana belátta, hogy az Úr az Aranyangyalokat használja fel arra, hogy erősítse a hitét. Egyik evangéliumi sorozat alatt, Jagana édesanyja is átadta a szívét Istennek. „Isten megmutatta nekem, hogy szeret engem és sohase fog elhagyni”, mondta Jagana. „Lelkesít, hogy éppen akkor kerestem meg, amikor el akartam Őt hagyni.”

Jagana befejezte a tanulmányait, és most Mongóliában tanít, az ottani első adventista általános iskolában. Legnagyobb örömét abban

leli, hogy kapcsolatba léphet a diákokkal, azok barátaival és a szüleivel, akiknek bizonyosságot tehet a csodálatos Megváltóról.

Mongóliában a Misszió még mindig nagyon fiatal. Az első hívők huszonegynéhány évvel ezelőtt keresztkedtek meg. Missziós adományaink hozzájárulnak az Isten nagy szeretetéről szóló üzenet hirdetéséhez Mongólia szerte. Köszönjük, hogy adakoztok.

Missziós adatok

- Mongóliának úgy 2,8 millió lakosa van, amelyből egy millió Ulánbátorban, a fővárosban él.
- A kommunizmus bukása után, Mongóliában az első hívők 1993-ban keresztkedtek meg. Ma 1 600 adventista hívő jár össze, 10 gyülekezetbe és csoportba. Közülük hét gyülekezet és csoport Ulánbátorban van.
- Mongóliában a hívők többsége 30 évnél fiatalabb.

5. ERŐSEN ÁLLNI

Mongólia

Boldru

Boldru szorongó szívvel nézte a vizsganapok sorrendjét. Szombaton lesz a záróvizsga. Kéményen dolgozott, hogy eljusson a diplomavizsgáig. Néha kimaradt egy egész szemesztert csak hogy megkereshesse a pénzt a tandíjra, és sokszor kérvényezte, hogy a tanárai engedjék meg, hogy ne szombaton, hanem egy másik nap vizsgázhasson. A záróvizsga közeledtével, megengedte szívének, hogy örömteljesen szárnyaljon az elért eredmények miatt. Nemsokára lediplomázik. Amikor azonban meglátta, hogy mikor lesz a záróvizsga, mintha gyomorszájon vágták volna. A záróvizsgát szombatra tették.

Az elutasított kérés

„Mit tegyek?” – kérdezte aznap este Boldru a Coral nevű barátnőjét. „Hallottam, amikor mesélték, hogyan áldotta meg Isten azokat az egyetemistákat, akik nem mentek ki szombaton vizsgázni. De olyan egyetemistákról is hallottam, akik nem diplomáztak le, mert nem

vettek részt a vizsga egyik részén. „Forduljunk a dékánhoz”, ajánlotta Coral. „Talán tehet kivételt.”

Boldru és Coral bekopogtak a dékánhoz. Boldru szíve összeszorult, amikor találkozott a dékán sötét tekintetével. „Miért kérik a vizsgarend megváltoztatását?”, kérdezte tőlük. „Ugyanazon a napon kell vizsgáznuk, mint a társaiknak. Kérem, hagyják el az irodámat!”

„Istennek biztosan van egy terve”, suttogta Coral, miközben elhagyták a dékán irodáját. Boldru bólogatott, de elképzelni se tudta, milyen terve lehetne Istennek. Boldru megesküdtött, hogy nem megy ki a szombati vizsgára, szakadjon bár az ég.

A leghosszabb nap

Szombaton, miközben a társai vizsgáztak, Boldru az imaházban volt. Feszülten igyekezett odafigyelni az istentiszteletre, de gondolatai mindig elkalandoztak a teremig, ahol a társai éppen a téziseiket igyekeztek megvédeni. Szüntelen visszatért az isteni ígérethez: „Nem hagylok el, se el nem távozom tőled” (Zsid 13,5).

Délután, éppen miután kijött az imaházból és hazaindult, megszólalt a mobiltelefonja. „Elkészítettem az iratokat a záróvizsgához”, szólta neki a referens. Boldru megköszönte. Aznap délután többször is hívták a társai, sőt néhány tanára is, hogy menjen be az egyetemre és húzza ki a kérdéseket. Boldru küzdött az érzéssel, amely azt sugallta neki, hogy menjen be az egyetemre. Tudta, hogy a vizsgáztatás este nyolcig befejeződik, azaz még naplemente előtt véget ér. Istentől békét kért, és erőt, hogy ellenállhasson a kísértésnek, hogy bemenjen az egyetemre Isten szent napján.

Boldru otthon várta meg a naplementét, de utána besietett az egyetemre. Imával az ajkán indult el. „Talán még nem késő”, reménykedett.

Nagy a te Istened

Amikor Boldru belépett a vizsga színhelyére, már sötét volt. Meglepődve látta, hogy az egyetemi hallgatók még mindig várják a sort, hogy megvédhessék a diplomamunkájukat. Kitöltötte a jelentkezőlapot, és átadta a diplomamunkát a vizsgáztató bizottsághoz tartozó tanárnak. Néhány társa megkérdezte, miért várt ilyen sokáig a vizsga bejelentésével. Bizonyosságot tett nekik a hitéről, és elmondta nekik, hogy a szombatot Isten szent napjának tartja. A vizsgáztatás késő éjsza-

kaíg elhúzódott. Boldru elálmosodott. Már éjfél is elmúlt, mire végre behívták a vizsgaterembe. Előadta az elméletét, és felkészült, hogy válaszoljon a kérdésekre. De a tanárok nem a diplomamunkájával kapcsolatban tettek fel neki kérdéseket, hanem a hitéről faggatták.

„Ez az első eset, hogy este nyolcig nem tudtuk befejezni a vizsgázatást”, mondta az egyik tanár. „A te Istened hatalmas, ha mégis lehetővé tette a számodra, hogy vizsgázhass.” Boldru bólintott, majd nekik is bizonyosságot tett a hitéről. S habár már mindnyájan fáradtak voltak, mégis figyelmesen hallgatták a lányt. Néhány nappal később, a vizsgaeredményeket szemlélve, Boldru azt látta, hogy levizsgázott. Néhány társa pedig megkérdezte, elmehetne-e vele az imaházba? Többet is akartak tudni Boldru hitéről.

Az ő története

Boldru még emlékszik milyen gondjai voltak a tanulmányai befejezésének idején. Boldru mosolyogva gondol azoknak az embereknek a történetére, akik megőrizték a hitet, és lankadatlanul megtartották a szombatot. Már neki is van saját története, amellyel másokat bátoríthat, és amit meg is tesz, mindig, amikor csak alkalma van rá.

Köszönjük, hogy támogatjátok a tervünket, és erősítitek a mongóliai egyházunkat.

Missziós adatok

- Elsőként az orosz misszionáriusok érkeztek Mongóliába. A munkát 1926-ban kezdték el, de nem sokkal később, a kommunizmus megjelenésekor, Mongóliában is leállt a mű.
- A misszionáriusok csak 1991-ben mehettek be ismét Mongóliába, melyet követően, két év múlva, megtörténtek az első keresztségek. Ma 1 600 adventista jár az istentiszteletre 10 imaházban és csoportban. A legtöbb hívő fiatal.
- Néhány évvel ezelőtt a tizenharmadik szombati adományok támogatásával épületeket vettek, amelyeket átalakítottak imaházzá, a meglévőket meg kibővítették, hogy az egyház tovább fejlődhessen és növekedhessen.

6. A PÉNZNÉL IS ÉRTÉKESEBB

Japán

Ruth és Helio

Ruth ecuadori, a férje meg japán-ecuadori származású; ők ketten 2004-ben költöztek Japánba. Mielőtt azonban Japánba költöztek, Ruth eljárt az adventista imaházba, ahol a hívők és a pásztor kedvesen fogadták. Egyik ilyen látogatása alkalmával kapott egy ajándék DVD-t, „Az utolsó remény” címmel, amelyen Luis Gonsales lelkipásztor Jelenések-előadásai voltak. De a DVD-t valahova elkeverte, s aztán el is felejtette. Amikor a férjével Japánba költöztek, egy termelési részlegben kapott munkát.

S habár eredményes volt a munkahelyén, Ruth úgy érezte, hogy valami hiányzik az életéből. Egyszer az újságban felfigyelt az adventista egyház hirdetésére. Eszébe jutottak az adventistákkal töltött szombatnapok – Ecuadorban. Feltárcsázta hát a megadott telefonszámot. A gyülekezet lelkipásztora meghívta Ruthot az imaházba.

Megtalálni az igazságot

Ruth nagyon örült, hogy a gyülekezetben megismerkedhetett Dianával, aki brazil származású volt. Diana felkínálta neki, hogy tanulmányozza vele a Bibliát, amit Ruth készségesen elfogadott. Amikor ismét találkoztak, Diana megajándékozta Ruthot egy DVD-vel. Ez ismét „Az utolsó remény” volt. Ruth úgy érezte, hogy ez nem véletlen, ezért megnézte a DVD-t, és folytatta Dianával a Biblia tanulmányozását. Biztos volt abban, hogy megtalálta az igazságot.

Amikor Ruth megtudta, hogy a szombat, a hetedik nap, az Istennek szent nyugalomnapja, azonnal megszűnt szombaton dolgozni. „Normális vagy”, kérdezték a munkatársai. „Szombaton a napszám még nagyobb. Miért ne keresnéd meg azt a pénzt – aztán azt szépen odaadhatnád az egyházadnak?”

„Van valami, ami a pénznél is értékesebb”, válaszolt Ruth. „Az a szombati istentisztelet az imaházban, és újabb igazságok megismerése, mint amilyen a Tízparancsolat, ahogy azt Isten leírta a saját ujjával – ezek a dolgok sokkal fontosabbak.”

Ruth nemsokára kész volt önmagát teljesen Istenre bízni, és meg is keresztelkedett. Amikor a munkatársai rájöttek, hogy Ruth komolyan

gondolja a szombatünneplést, akkor ellene fordultak. „Megváltoztál”, mondták néhányan. „Én nem tudok együtt dolgozni veled”, mondta más valaki. Mindezek ellenére a főnöke továbbra is értékelte Ruth munkáját, ezért szabad szombatot adott neki.

„Életemben oly sok dolog megváltozott”, magyarázza Ruth. „A gondolkodásmódom, a szokásaim, az emberbaráti kapcsolataim, minden. Azelőtt önfejű voltam, most sokkal több bennem az együttérzés, készségesebben meghallgatom és elfogadom mások véleményét.”

Helio kutat

Ruth csak egy a sok dél-amerikai bevándorló közül. Helio is jobb élet után kutatott. Íme, hogyan mesélte el élete történetét.

Édesapám Japánból érkezett Brazíliába. Buddhista volt. Édesanyám ősei is japán származásúak, de ő már Brazíliában született, és a római katolikus vallásban nevelkedett. 14 éves voltam, amikor édesapámat elvitte a tüdővész. Nagyon szeretett volna meggyógyulni, s talán ezért nem utasította el a kereszténységet, hanem naponta imádkozott. Végül csak meghalt.

Órás volt, s miután meghalt, átvettem a kis üzlet vezetését. Súlyosan érintett édesapám halála, de még nagyobb terhet jelentett a család eltartásának felelőssége. Olvasgattam a Bibliát és ráakadtam erre az igehelyre: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam” (János 14,6).

Az életünk egyre nehezebb volt. Huszonhat éves koromban Japánba költöztem; gondoltam, ott majd jobbra fordul a sorsunk, de csak rosszabb lett. Nagyon fájt a hátam és temérdek pénzt költöttem az orvosságokra, amelyek nem segítettek. Három év leforgása alatt a házasságom is tönkrement.

Új irány

Az életemnek semmi jövője se volt, amíg a gyárban meg nem ismerkedtem egy adventista hívővel. Silvio mindig mosolygott, habár gyakran voltak fájdalmai az átélt autóbalesete miatt. Szinte csodáltam őt, mert a fájdalmai ellenére is boldognak látszott.

Akkoriban a Japán spiritiszták „Mahikari” csoportjához tartoztam. Mi az „univerzum istenében” és a „Föld istenében” hittünk. De ami-

kor csak meghajoltam a bálványok előtt, mindig a János 14,6 jutott az eszembe, miközben eltöprengtem, hol is lehet az a Jézus Krisztus.

Silvio adventista keresztény volt, s az első találkozásunk után pár hónapra rá meghívott engemet az adventista imaházba. Jó barátok lettünk, és Silvio beszélt nekem Jézus Krisztusról meg arról, hogyan változtathatja meg az életemet. A csodálatos dolgok miatt, amelyeket Silvio mesélt, felébredt bennem a vágy, hogy jobban megismerjem az adventistákat. Szombatoként rendszeresen eljártam Silvióval a gyülekezetbe, és a gyülekezet pásztorával elkezdtem tanulmányozni a Bibliát. Nem sokkal később meg is keresztelkedtem. Ez tíz évvel ezelőtt történt; ma könyvevangélistaként szolgállok. Én vezetem Jaizban az újonnan megalapított gyülekezetet. Feleségül vettem egy adventista japán nőt, aki egészségügyi nővérként dolgozik. Van egy két éves kisfiunk. Hálás vagyok Istennek, hogy vezette és formálta az életemet.

Több ezer japán származású dél-amerikai él és dolgozik Japánban. A japán adventista hívők igyekeznek megközelíteni őket az evangélium üzenetével, ahogy Ruthot és Heliót is. A tizenharmadik szombati adományaink egy részével éppen egy nemzetközi evangéliumi központot fogunk majd létesíteni. Köszönjük a támogatást.

Tények - röviden

- Japán a Csendes-óceán északi-nyugati részében fekszik, az orosz partok és a koreai félszigettől keletre. Japán területe 377,944 km², és a négy fősziget mellett még vagy 4000 kisebb-nagyobb szigetből áll.
- Japán fővárosa Tokió, ahol 37 millió ember él, s ezzel a világ legnagyobb városának számít.
- Japánban 50000 olyan ember él, aki már betöltötte a100. életévét.
- Japánban több házi kedvenc van a családokban, mint gyermek.

7. A HALÁLBÓL EGY ÚJ ÉLETBE

Japán

Maszaki

Temetkezési vállalkozóként naponta a halállal vagyok körülvéve. Az a munkám, hogy előkészítem az elhunytat a temetésre. Éveken át figyeltem az embereket, hogyan gyászolják kedveseik halálát, és hogyan végzik a vallási szertartásokat, hogy biztosítsák kedves halottuk számára a békés és gyors átjutást ebből az életből a másik életbe.

Félnek a szellemektől

Japán egy világias ország, de sokan még mindig az őseiket imádják és megtartják a liturgikus szertartásokat, rituálékat. A legtöbb ember azt hiszi, hogy az elhunyt szelleme a halál után nem tér közvetlen a túlvilágra, hanem még egészen hét hétig is az otthonában marad. A családja ez alatt az idő alatt nem nagyon megy sehova, nehogy megsértse az elhunyt szellemét. Közben olyan szertartásokat végez, amelyről úgy véli, segít az elhunytaknak, hogy átlépjen a reinkarnáció következő szintjére. A gyászolók fizetik a papot, aki az elhunytaknak új nevet ad, amely biztosítja neki a belépést a túlvilágba. Az elhunyt szelleme csak ekkor tudja elhagyni az otthonát és átmenni a túlvilágra, ahonnan újra megszülethet emberként, állatként, sőt akár bogárként, attól függően, milyen cselekedetei voltak neki az előző életében. Az embernek ilyen sok életciklussal kell megbirkóznia, hogy végül sok jó cselekedet révén a paradicsomba juthasson.

Merre a halál után?

A különféle vallású papokat, lelkipásztorokat szemlélve, amint végezték a különféle szertartásokat, azt láttam, hogy a legtöbb temetésen nagy a bánat és a szomorúság, mialatt a keresztények a bánatukat reménységgel enyhítik. Észrevettem, hogy hisznek a kedveseikkel való újbóli találkozásban. A legtöbb embernek nincs ilyen reménysége.

Igyekeztem jobban odafigyelni a keresztényekre, összehasonlítva, amit ők hisznek, és amit én a gyermekkoromban megtanultam. A keresztények mély, Istenbe vetett hittel közelítik meg a halál problémáját. A lelkipásztoraik nagy részvétellel vannak a gyászoló családtagok iránt, vizsgálva őket, hogy ismét találkozni fognak a kedveseikkel.

Egyszer egy adventista temetésen kellett segídkezniem. Miután elkészültem a munkámmal, leültem az üres imaház egyik padjára és élveztem a szent hely békéjét. Elgondolkodtam azokon az eseményeken, amikor én magam is halál-közelben voltam, amikor az óceánban fuldoklottam, és amikor motorbalesetet szenvedtem. Ezekon gondolkodva, a halál közelsége miatt nem félelmet éreztem, hanem valamilyen belső békét. Éreztem, hogy ebben a pillanatban nem vagyok egyedül.

Néhány nappal később, egyik éjszaka Jézussal álmodtam. Felébredtem, és tovább gondolkodtam róla, s aztán már nem is tudtam elaludni. Másnap reggel meglátogattam az adventista lelkipásztort. Elbeszélgettünk Istenről. A lelkipásztor biztosított engem arról, hogy Jézus szeretne jelen lenni az életemben. Megkértem őt, tanítson meg az alapvető keresztényi hitelvekre, és az elején kezdtük, mert valóan semmit sem tudtam a kereszténységről. Tudni akartam, miként nyújt a keresztényi hit a követőinek ilyen reménységet.

Csodáltam, hogy ugyanaz az Isten, aki mindent megteremtett, lejött a Földre, hogy itt éljen és meghaljon azért, hogy az elbukott ember majd örökre Vele élhessen. Ekkora szeretetről még soha nem hallottam.

Elgondolkodtam a vétkeimen, nagyon megörültem annak, hogy miután bevallom őket, Isten megbocsát nekem és a gyermekévé fogad. Ekkor elmondtam első imámat a Teremtő Istennek, Aki soha nem tapasztalt örömmel és békével árasztotta el a szívemet.

Beszélni a hitemről

Nem tudtam, hogyan közelítek meg a családomat az új hitemmel, ezért kezdetben nem is beszéltem nekik róla. Aztán rájöttem, hogy nem is szükséges róla beszélnem; ők ugyanis észrevették ez életembe beállt változásokat, az örömet, amely átjárta a szívemet és kiült az arcomra. Észrevették, hogy már nem fogyasztok szeszesitalt, és más, rossz szokásaimról is lemondtam.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a családom támogatja az új hitemet. Eljöttek a keresztiségi szertartásra, és velem örültek az új, Istenbe vetett hitemnek. A munkatársaim és a barátaim is látták az életembe beállt változásokat, és meg is kérdezték, hogy mi történt velem. Elmeséltem nekik, hogy megtaláltam az élő Istent, a Jézus Krisztust, és elfogadtam az üdvösség ajándékát.

Manapság, amikor nem keresztény temetéseken dolgozok, igyekszem kifejezni a különbséget. Vannak, akik észre is veszik és megkérdezik, hogy mi indította el e nagy változásokat. Elmondom nekik, hogy keresztény vagyok, és hogy Istentől nyugalmat és békét nyertem. Szorgalmasan tanulmányozom a Bibliát, hogy még több jó választ adhassak az érdeklődőknek, akik megkérdeznak engem a hitem felől, és hogy mindig kész legyek vigasztalni és bátorítani a bánatos gyászoló családokat, akikkel naponta találkozok.

Missziós adatok

- Japán a divízió egyik legnehezebb helye a biztonyságtevéshez. A japánok kultúrája elcsüggeszti a misszionáriusokat abban, hogy biztonyságot tegyenek a hitükről.
- A japánok nagyon hagyományőrzőek, és kötelességüknek tartják a régi hagyományos ünnepek megtartását, az ősök imádatát is beleértve. Ám ezt nem meggyőződésből teszik, tehát nem igazán vallásosak.
- Japánban az embereknek csupán a 4%-a keresztény, és minden 8361 emberre jut egy adventista.
- Még többet megtudhattok a japán misszióról, ha ellátogattok a www.MissionSpotlight.org weboldalra.

8. ISTENI TALÁLKOZÁS

Kína

Tang Juei és Zang Vei

Tang Jue, a hatéves kislíával, kézen fogva haladt a piac felé. Útközben semmilyen különös eseményre nem számított. Nem is sejtette, hogy isteni találkozásban lesz része.

Tang Jue hisz Istenben, és minden vasárnap összejön a hittestvéreivel, de most csak az járt a fejében, hogy mit is kell vennie a piacon. A piac felé tartva, két kedves ember lépett hozzájuk.

„Tudja-e, asszonyom”, szólta az egyik férfi, „hogy a vasárnap nem a bibliai nyugalomnap”. Felnyitva a Bibliát, odaillő igehelyeket mutatott a csodálkozó Tangnének. Bátorította őt, hogy az Interneten is nézzen

utána Isten szent napjának. Akkor a másik ember a következő szavakkal fejezte be a rövid beszélgetést: „Jézus eljött a világra, hogy bemutassa nekünk a mennyei Atyát. Az igazi egyház pedig a szombattartó egyház.” Ezt követően gyorsan elvegyültek a tömegben.

Megtalálni az egyházat

E rövid és váratlan találkozás után Tangné otthon megkereste az Interneten a válaszokat azokra a kérdésekre, amelyeket a két férfi tett fel neki. Talált egy jó kínai weboldalt, amely szépen elmagyarázta Isten szent szombatjának, a hét hetedik napjának a jelentőségét. A weboldalon felkínálták még a Biblia egyszerű és könnyű tanulmányozását. Miután látta, hogy a weboldalt az adventista egyház működteti, felmerült benne a kérdés, van-e a közelben egy ilyen adventista imaház?

Egy kis utánajárással Tangné megtalálta az adventisták csoportját, amely szombatonként egy lakásban gyülekezett. Biztosan van valami különös ebben a csoportban – gondolkodott.

A következő szombaton Tang Jue elment a házi gyülekezetbe és nézelődött, vajon meglátja-e azt a két férfit, akivel a piac környékén találkozott. Valójában soha többé nem is talált rájuk.

Tangné ez után is rendszeresen eljárt az adventista gyülekezetbe, és hiszi, hogy megtalálta a lelki otthonát. „Itt úgy tanítanak, ahogy a Bibliában írja”, mondja Tang Jue. „Tulajdonképpen sok mindenben különbözik más egyházaktól. Hiszem, hogy amit az adventisták tanítanak, az igaz, és hogy Jézus hamarosan eljön.” Tang Jue még mindig jár a gyülekezetbe, amely Közép-Kína egyik városában, bérelt helyiségben gyülekezik.

Találkozás Zang Veivel

Zang urat mindenki tiszteli. A kínai hadseregnél szolgált, és a falujában ő volt a „fő- és felelős” személy. Egyszer úgy döntött, hogy mégis átköltözik egy nagyvárosba, ahol talán több pénzt lehet keresni.

Ezt követően, amikor egyszer a városban sétált, valami szokatlan dolgot hallott – egy emeletes ház földszintjéről éneklés hallatszott. Az ablakon át látta az éneklő embereket.

Nemsokára valaki kijött és behívta. Kissé szégyellős volt, ám nagyon érdekelt, ezért bement az emberrel az adventista házi-gyülekezetbe.

Miután látta, hogy néhányan Bibliát tartanak a kezükben, őt is szeretne volna megnézni. Az adventista hívők megmutattak neki néhány igehelyet a Bibliában, majd a szolgálat végén imádkoztak vele.

Zang úr gyakran eljárt ebbe a házi gyülekezetbe. Egy alkalommal éppen az egészséges életmódról volt szó, a táplálkozást is beleértve. Miután beszéltek Zang úrnak a táplálkozásra alkalmas és alkalmatlan ételek bibliai felosztásáról, Zang úr megtudta, hogy a sertéshús alkalmatlan táplálék. Persze nem hitte el, hogy az adventistáknak igazuk van, ezért úgy gondolta, hogy utána jár a dolognak.

A sertés-kísérlet

Zang Vei úr egy építkezésen dolgozott, sok más munkással együtt. A vállalkozó gyakran vásárolt sertéshúst, hogy a munkásoknak ebédet készítsenek. Egyszer, amikor Zang Vei meglátta, hogy ismét sertéshúst hoztak a konyhába, óvatosan belopakodott a főzőbódéba, hogy leellenőrizze, vajon a sertéshús valóban olyan egészségtelen, amilyennek az adventisták tartják. Amikor meggyőződött, hogy senki nem látja, Zang Vei a késsel felmetszette a sertés hasát. Felháborodva és megundorodva tőle, soha többé nem evett sertéshúst. Nem sokkal később Zang úr elfogadta az adventista egyház bibliai tanításait és meg is keresztelkedett.

A keresztségét követően Zang Vei visszatért a falujába, ahol megalapította a házi gyülekezetet: ő maga volt az egyetlen tagja! De hirdette a polgártársai között, amit megtanult a Bibliából, és a gyülekezte hamarosan növekedni kezdett. Zang Vei falujában ma hat ilyen adventista házi-gyülekezet van. A környező három faluban is van egy-egy adventista házi-gyülekezet – mindez a kitarító imának és Zang Vei testvér bizonyágtevésének köszönhetően.

E negyedév tizenharmadik szombati adományaink támogatásával Kína szerte még más lakásokat vesznek, ahol adventista házi gyülekezeteket fognak alapítani. Köszönjük nagylelkű adományaitokat és támogatásaitokat.

Tények – röviden

- Kínában 1,4 milliárd ember él, azaz a világon átlagban minden ötödik ember Kínában él. A világ legnépesebb országának számít.

- Kína hagyományos vallásai a konfucianizmus, taoizmus és a buddhizmus. Az emberek gyakran mindhármat gyakorolták. 1949-ben a kínai kommunista hatalom véget vetett a szervezett vallásgyakorlásnak, de ma már bizonyos törvények kevésbé olyan szigorúak.
- Kínában nincs sok keresztény, és a szigorú kommunista rezsim viharos idején a vallásuk miatt sokan börtönbe kerültek.

9. AZ ELÁSOTT BIBLIA

Kína

Vang Veo *** lelkipásztor

„A kínai kulturális forradalom idején nagyon veszélyes volt Bibliát tartani. Valaki, akit ismertünk, be tudott nekünk szerezni egyet. Mivel ez egy ritka és nagyon értékes könyv volt, ez az ismerősünk szerette volna minél több embernek szétosztani. Óvatosan feldarabolta a Bibliát meghatározott részekre, és szétosztotta az ismerős adventista családok között. Mi Sámuel első és második könyvét kaptuk el. Ezeket a bibliai ígehelyeket olvastuk újra meg újra, külön ügyelve minden szóra. Gyerekként akkoriban nagyon élveztem e két könyv izgalmas történeteit. A bátyám akkor már tudott írni, ezért szépen átmásolta a részeket, hogy odaadhassa valakiknek.”

Több évvel később egy bácsi talált egy kis formátumú Bibliát, amit valaki nejlonzacskóba csomagolva elásott. Mivel a bácsi az apró betűket nem bírta elolvasni, amikor 18 éves lettem, megajándékozott engem ezzel a Bibliával. Jaj de izgatott voltam! Életemben először, egy teljes Bibliát tartottam a kezemben!

Drága ajándék

Ez az „kiásott kincs“ nagyon értékes volt a számomra, és már nagy tiszser elolvastam az elejétől a végéig. Elég sok időt töltöttem a tanulmányozásával, a fontos versek kijelölésével és bizonyos, hozzájuk kötődő gondolataim feljegyzésével. Emlékszem, hogy kiskoromban a nagymama mesélt nekem Noé történetéről, amit most, 18 éves korom-

*** Nem az igazi neve.

ban, magam is elolvashattam. A Bibliát olvasva lassan rájöttem, hogy valójában miről is szól. Megismerkedtem Jézussal, az Ő tanításaival és felfedeztem a bennük rejlő igazságot. Minél többet olvastam, annál érdekesebbnek találtam.

Két évvel később Kína olyan területére látogattam, ahol az emberek nem is hallottak a Bibliáról. Éppen ezért meghívtak magukhoz az otthonukba, ahol kis csoportokban hallgatták az előadásaimat. Megmutattam nekik az én kis Bibliámat és beszéltem nekik arról, amit megtanultam belőle. Isten Igéjét idővel egyre több otthonban hirdetenem kellett.

Bizonyágtevésem alatt felfigyeltem rá, hogy mind több fiatal érdekel a Szentírás üzenete. Annyira szerettek volna minél többet megtudni belőle, ezért kiírtam belőle több mint 1000 igehelyet, amelyeket szétosztottam közöttük, hogy tanulják meg. Rájöttem, hogy ez kiváló módja a bibliai történetekkel való megismerkedésnek.

„Vártam egy ideig...”

És 1990 óta vallásszabadság van. Már néhány adventista imaház is létezik Kínában. Az egyik imaház egy nagy gyár közelében található. A gyár tulajdonosnője egyházunk barátja. Egyszer ismét elbeszélgettünk az Istenbe vetett hitről, a Bibliáról és hogy mit jelent adventista kereszténynek lenni.

Az üzletasszonyt mindez lenyűgözte, s így szólt az adventista barátnőjéhez: „Jó egyházatok van. A tanítások valóban nagy segítséget nyújthatnak az embereknek, volna-e kedved szólni a munkásaimhoz?” Az adventista nő egy kicsit elgondolkodott, mert bizonytalanságot érzett – a munkások mind hitetlenek, sőt istentagadók.

Bizonyos idő elteltével ez az üzletasszony ismét megkérdezte a testvérnőt, hogy szólna-e a munkásokhoz? „Vártam egy ideig, miért nem küldtél senkit?”, kérdezte. A gyülekezet hívei megértették, hogy ez egy jó alkalom, és azonnal szóltak a prédikátornak.

Amikor a prédikátor megérkezett a gyárba, a tulajdonosnő összehívta a vezetőséget. A lelkipásztor beszélt nekik Jézusról és az Ő tanításairól, és a beszédét jól fogadták. „Ez egy igazán jó üzenet, és segíthet a dolgozóinknak, hogy jobb, pozitívabb életet éljenek. Jöjjen el ismét, és beszéljen az összes dolgozó előtt.”

A gyári evangelizáció

A megbeszélt időben a lelkipásztor ismét eljött. Hatvan önkéntes dolgozó jelent meg, és hallgatta lelkesen az igehirdetést. A találkozó után a gyár tulajdonosnője meghívta a lelkészt, hogy havonta kétszer hirdessen igét a gyárban. Hat ilyen igehirdetés után 30 dolgozó fogadta el Jézus Krisztust személyes Megváltójának.

Az adventista gyülekezet decemberben evangelizációt szervezett a gyárban, amelyre 200 dolgozó jött el, mert a gyár tulajdonosnője meghívott minden üzleti partnerét, akivel együttműködik, hogy jöjjenek el a dolgozóikkal együtt és vegyenek részt ezen az előadássorozaton. A sorozat alkalmával, a jelen levő üzletemberek észrevették a különbséget ennek az áldott gyár dolgozóinak a viselkedésében.

„A te munkásaid hiszek Istenben és nagyon kulturáltan, szépen viselkednek, meg udvariasak és barátságosak, ezért mi is ösztönözni szeretnénk a dolgozóinkat”, mondták az üzletemberek a gyár tulajdonosnőjének. Az adventista pásztor most minden héten még más gyárak dolgozóival is rendszeresen találkozik.

A fiatal üzletasszony, a gyár tulajdonosa, elkezdett rendszeresen járni az adventista gyülekezetbe, ahol meleg fogadtatásban részesítették, és most tervezi, hogy 30 dolgozójával együtt ő is megkeresztelkedik.

Missziós adatok

- Az akkor 65 éves Abraham Le Rue, 1888-ban, elsőként vitte el az evangéliumot Kínába. Tizennégy évig dolgozott közöttük, és nagyon szívélyesen fogadták a munkáját.
- Jakob N. Anderson és Ema Anderson-Tompson házaspár volt az első hivatalosan elküldött misszionárius a Keresztény Adventista Egyház részéről. Ők ketten, 1902-től 1909-ig tartózkodtak Kínában.
- Az adventista egészségügyi-missziós szolgálat 1903-ban indult be, miután a Generál Konferencia küldöttei előtt nyilvánosan felolvasták Jakob Anderson, Kínából küldött levelét. Ennek eredményeként 4 adventista orvost és 2 egészségügyi nővért küldtek el Kínába, hogy fogjanak hozzá az egészségügyi-missziómunkához.

10. A BÉKE NYOMÁBAN –1. RÉSZ

Kína

Tan Juen

Tan egy dél-kínai kisvárosban nőtt fel. Mivel szégyellős volt, keveset kommunikált az emberekkel, ezért gyakran nagyon magányosnak érezte magát. A vallást babonáságnak tartotta, ezért üresnek érezte a lelkét. Így egy szép napon elindult a lelki béke felkutatására.

Egy távoli városban talált egy keresztény lelkészt, aki beszélt neki az alapvető bibliai igazságokról. Néhány napig együtt tanulmányozták a Bibliát, és Tan úgy érezte, hogy a Biblia Istene nagyon vonzza őt. De itt nem hagyta abba a kutatást, mindent meg akart vizsgálni.

Két hónap múlva, visszament a keresztény lelkészhez, mert úgy érezte, hogy jobban meg kell ismernie Istent. A lelkipásztor talált neki munkát, így munka után naponta együtt tanulmányozhatták a Bibliát. Tan szívét megérintette az igazság, és úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Ezt követően már csak arról álmodott, hogy dolgozhasson Istenért. Tudomására jutott, hogy egy távoli városban evangéliumi előadásokat fognak tartani, s azonnal útnak eredt. Amikor útközben sikerült pénzt keresnie, akkor vonatra ült, ám az út nagy részét gyalogosan tette meg. Egy hónap kellett neki, hogy célba érjen.

Tan néhány hónapig maradt a városban, ahol egy kereszténnyel együtt dolgozott. Utána eldöntötte, hogy hazamegy és a családjának meg a barátainak is beszél az evangéliumról.

Az otthon, ahol nem látják szívesen

Otthon hirdetni kezdte az evangéliumot a falubelieknek, akik azonban nem kívánták őt meghallgatni. Egyesek simán elutasították, mások meg kicsúfolták. Tan böjtölt és imádkozott. „Istenem, hát senki sincs itt, aki meghallgatna?” Tan senki mást nem talált, csupán egy helyi bűnözőt, akit Tao Jehnek hívtak.

Tao Jeh a várost terrorizáló bűnbandához tartozott. A csoport négy tagja éppen börtönben ült, egyet meg megöltek az egyik erőszakos cselekményük során. Habár Tao sikeres szerencsejátékos, megrögzött alkoholiista és erőszakos ember hírében állt, Tan elbeszélgetett vele a lelki dolgokról, felkínálva neki, hogy imádkozik érte. Ezekre a szavakra

Tao elnevette magát és azt mondta, hogy majd jelentkezni fog ha szüksége lesz Istenre.

Imaszükséglet

Senki sem akar meghallgatni, gondolkodott Tan. Majd azt tervezte, hogy elmegy máshova és talál valakiket, akikkel alkalma lesz tanulmányozni. Amikor Tao meglátta, hogy Tan elindult valahova, csatlakozott hozzá az úton. Útközben Tan úgy érezte, hogy imádkozni kell Taóért. Tao először határozottan elutasította, hogy Tan imádkozzon érte, de addig-addig, hogy végül csak ráállt. Megálltak és az út mellett imádkoztak.

Mielőtt folytatta az útját, Tan adott Taonak egy kis formátumú Bibliát, remélve, hogy majd olvasni fogja. Ekkor elbúcsúztak. Tan azon töprengett, vajon látja-e még Taót, vagy majd egyszer az a hírt fogja kapni, hogy ezt az embert is megölték egy verekezésben?

Tan egy nagyváros felé vette az irányt, ahol – tudomása szerint – volt a hívőknek egy aktív csoportja. Amikor megérkezett a városba, figyelmeztették, hogy vissza kell térnie a szülőföldjére, különben letartóztathatják. Annak ellenére, hogy már megvette a vonatjegyet, Tan mégis úgy döntött, hogy marad, és megpróbálja felkeresni a keresztényeket, akik felől tudomást szerzett.

Beszerzett egy várostérképét és elkezdett érdeklődni. Meg is találta az adventista imaházat, amelyet Shoh lelkipásztor vezetett, aki éppen kiképzést tartott néhány fiatalnak, a laikus-vezetői munkájukhoz. Tan lelkesen fogadta a lelkipásztor meghívását, hogy maradjon és tanulmányozza velük a Bibliát.

Tan nem tervezett sokáig a városban maradni, de mivel senki sem zavarta haza, ott maradt, és tanulmányozott. Tan, ezzel az idősebb lelkipásztorral folytatott tanulmányozás közben újabb igazságokat tudott meg Istenről. Megismerkedett a szombat igazságával, ám ő a vasárnapot hitte szentnek, mivel más keresztények vasárnap tartották az istentiszteleteiket. Hogyhogy ez a csoport szombatünneplő?

(A következő szombaton folytatjuk a történetet).

11. A BÉKE NYOMÁBAN – 2. RÉSZ

Kína

Tan Juen

(A múlt szombati történet folytatása)

Shoh prédikátor türelmesen tanulmányozott Tannal. Tan is imádkozott, kérve Istent, hogy világosítsa meg előtte az igazságot. Isten fokozatosan megnyitotta Tan értelmét a tanulmányozott igazságok befogadására, és erőt is adott neki azok elfogadásához.

Tan hét hónapig maradt ebben a városban és tanulmányozott a pásztorral. Ez alatt az idő alatt meg is keresztelkedett és életét teljesen Isten szolgálatára szentelte. Shoh prédikátortestvér elküldte Tant egy közeli faluba, ahol a hívők kis csoportjával dolgozott.

A meglepetés

Egyszer valaki bekopogott Tanhoz, mire ő ajtót nyitott. A legnagyobb meglepetésére Tao állt az ajtóban. „Meg kellett, hogy találjalak. Meg akarom ismerni a te Istenedet”, vallotta be Tao.

Megdöbbenet és meglepetten hívta be Taót a szobájába. Tao beszédjéből megtudta, hogy miután elváltak, három napra rá, a bűnbandájával ráfutott egy emberre, aki egy még nagyobb bűnbanda vezetője volt. Taónak valahogy sikerült elszöknie, de másnap valaki elmondta neki, hogy az a másik bűnbanda halálra keresi. Tao zaklatott édesanyja könyörögve kérte őt, hogy meneküljön el a városból.

Miközben igyekezett összecsomagolni a holmiját, Tao ráakadt a Tantól kapott kis Bibliára. Kezébe vette, véletlenszerűen kinyitotta és ahol megakadt a szeme, elkezdte olvasni. A Máté 6,25-34 terjedő szövegrészt olvasta: „... Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől ... Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát ... Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől ... Elég minden napnak a maga baja.” Taónak eszébe jutott Tan lelki békessége, és felébred benne a vágy: megismerni Istent, ahogy Tan megismerte. Jegyet váltott egy irányban, és felkereste a barátját.

A bűnbandától Istenig

Tan bemutatta Taót a lelkipásztornak. Shoh pásztor talált Taónak munkát, este meg mindnyájan együtt tanulmányozták a Bibliát.

Tao csak úgy nyelte az igazságot, elfogadta Krisztust személyes Megváltójának és meg is keresztelkedett. Tao szívében fellobbant a vágy, hogy bibliamunkás legyen.

Úgy döntött, hogy hazamegy, és ott hirdeti az embereknek az új hitbeli ismereteit. Édesanyja, aki látta a fia életébe beállt hatalmas változásokat, elsőként tért meg. Rajta kívül azonban alig akadt ember, aki őt meghallgatta volna. Tao anyja a miatt retteget, hogy a fia itthon talán ismét visszatér a régi életformájához. Kérlelte, hogy menyjen vissza és tanulmányozza tovább a Bibliát, de Tao bizonygatta, hogy Jézus őt örökre megváltoztatta.

Egy idő után, Tao mégis visszatért a városba, hogy folytassa a kiképzést. Tudja, hogy csak Isten kegyelméből él még, és az Ő kegyelméből tovább akar élni és bizonyosságot tenni Róla. Tan és Tao is hálás Istennek az életükben megtapasztalt csodálatos vezetéséért. Ők ketten most Dél-Kínában laikus pásztorokként terjesztik a hitet.

E negyedév tizenharmadik szombati adományaival több kínai városban házi-gyülekezetek létesítését segítyezzük. Köszönjük, hogy ti is nagylelkűen támogatjátok ezeket a kiváló missziós erőfeszítéseket.

Missziós adatok

- Kína, az első között kapott támogatást a 13. szombati missziós adományokból, még valamikor 1912-ben. Ezekből az eszközökből biztosították az ottani misszionáriusok szállását. A rá következő 35 évben, Kína 19 alkalommal részesült a missziós adományainkból, amelyet az ottani misszió: iskolák, könyvkiadó és néhány egészségügyi központ létesítésére használt fel.
- Kínában, kezdetben szépen haladt a mű. Az 1915-ös jelentések szerint egyetlen régióban 11000 folyóiratot és 3000 traktatust osztottak szét, melyet követően sok városból érkezett kérés, hogy küldjünk misszionáriusokat, akik hirdetnék az embereknek Isten Igéjét.
- Kínának sok lakósa van, de emellett még rengeteg kínai származású ember él a világ különféle országaiban.
- A világon legtöbben kínai mandarin nyelven beszélnek.

12. ÚJ ÉLET

Tajvan

Li, Fong Lan

Egyik nap, a tévécsatornákat váltogatva, valami megragadta a figyelmemet. A hirdetésekre nem igazán szoktam odafigyelni, de erre most felfigyeltem. Egy ember az egészséges életmódról beszélt, amely mellett minden lehetséges érvet felhozott. Felhívta a nézők figyelmét, hogy érdeklődjenek a New Start (új kezdet) elnevezésű életmódprogram iránt.

Mindjárt az jutott az eszembe, hogy édesanyámnak éppen erre van szüksége. Már kétszer műtötték rákdaganat miatt, és most fontos, hogy egészségesen táplálkozzon. Feltárcsáztam a tévében megadott számot, amely a tajvani adventista kórház telefonszáma volt. Bejelentkeztem és édesanyámat is felírtam a NEW START életmódprogramra.

A programon belül mindazt megtaláltam, amire szükségem volt: egészség (a táplálkozást is beleértve), testmozgás, gondolkodásmód, imádkozás. Két hét alatt az életem sok mindenben megváltozott. Élénkebbnek, erősebbnek éreztem magamat.

Édesanyám azonban nem találta meg azt, amit én annyira világosan láttam. Beteg volt, és hitte, hogy élete a végéhez ért. Elutasította a változásokat, amelyek megkönnyíthették volna az életét. „Idős vagyok, s már régóta így élek”, mondogatta. „Miért kellene most ezen változtatnom?”

Élő példa

A NEW START program résztvevői, velem együtt, jórészt nem voltak hívők. Bálványokat vagy az őseinket imádtuk. De megtudtam, hogy három keresztény hívő dolgozik a programon. Azon kaptam magamat, hogy figyelem őket. Észrevettem milyen nyugodtak és boldogok. Habár nem sok fizetést kaptak érte, mégis nagyon odaszentelték magukat a munkájuknak. A példájuk nagy hatással volt rám. Azon töprengtem, melyik Isten az, amelynek a gyermekei ilyen vidáman és odaszentelten szolgálnak Neki? A rossz egészségi állapotom ellenére is vágyódtam a nyugalomra, amellyel ezek a keresztények bírtak, és amely róluk sugárzott. Elhatároztam, hogy a lehető legtöbbet megtudok a keresztények Istenéről, hogy aztán az édesanyám is megismerhesse Őt.

Az új kezdet

Megkértem az egyik keresztény nőt, hogy beszéljen nekem az ő Istenükről. Elkezdtek tanulmányozni a Bibliát és én gyorsan rájöttem, hogy a mennyben lakó Isten egy igazi, élő Isten. Megértettem, hogy a családi bálványimádás nem több az egyszerű hagyományörzésnél. A bálványok, amelyeket imádtunk, semmit sem tehettek értünk. Nem adtak reményt a jövő számára. Csodáltam a hatalmas Istent, aki nem csak hatalmas, hanem szereti is az ő népét. A Fiában, Jézus Krisztusban, felkínálta mindenkinek az örök élet reménységét. Végül azt is megértettem milyen az igazi szeretet és megbocsátás. Mi szeretjük egymást és megbocsátunk egymásnak nem csak azért, mert így kell tennünk, hanem mert Isten is szeret bennünket és megbocsát nekünk. Így van értelme.

Minél jobban megismertem Istent, annál inkább meg voltam győződve, hogy keresztény akarok lenni, méghozzá adventista keresztény. Mégis haboztam követni a Krisztus tanításait, és halasztgattam a keresztséget. Isten azonban elvezetett engem olyan emberekhez, akik a segítségemre voltak.

Édesanyám beteg volt, ezért nem lehetett jelent a keresztségem alkalomával, de én az édesapámat és a férjemet is meghívtam. Támogattak a döntésemben, habár kijelentették, hogy egyáltalán nem értik.

Édesanyám döntése

Sokat beszélgettem édesanyámmal arról, hogy át kellene adnia a szívét Istennek, ő azonban azt mondta, hogy nem érdekli a dolog. Ekkor egészségileg annyira leépült, hogy már a végét érezte. Ezért egyre figyelmesebben hallgatta a szavaimat. Egész idő alatt gondoskodtam róla, egészségesen tápláltam, naponta friss levegőt, napfényt biztosítottam a számára, és egy kis gyaloglást, amikor csak lehetett. De ahogy a betegsége előrehaladt, úgy egyre gyengébb lett.

Egyik nap nagyon nyögött a fájdalmai miatt. Az ágya mellett térdelve imádkoztam. Már tudtam, hogy nem fog sokáig élni, de nem akartam őt örökre elveszíteni. Kértem Istent, küldje el Szentlelkét, hogy a segítségével megnyissa a szívét. Még mielőtt befejeztem az imámat, édesanyám megkérdezte, hogy milyen nap van. „Édesanyám, ma szerda van”, válaszoltam. „Pénteken szeretnék megkeresztelkedni”, hangsúlyozta jelentőségteljesen. Álmélkodva álltam, és szemléltem őt.

„Vajon jól hallottam, amit mondott? Lehetséges, hogy Isten ilyen gyorsan válaszolt az imámra?”

Édesanyámmal két napig sokat beszélgettem Istenről és az Ő szeretetéről. Pénteken segítettem neki, hogy elvihessék a szanatóriumba, ahol alkalma volt megkeresztelkedni. Milyen boldogan szemléltem, hogyan merítik alá édesanyám régi életét és emelik fel az új, keresztényi életet. Isten művének szenteltem az életemet az egészségügyi missziómunkában, terjesztve Isten szeretetét mindazok irányában, akikkel csak megismerkedtem. Édesanyám egy hónap múlva elhunyt. Fájdalom és örömkönnyek keveredtek a szememben, hiszen tudtam, hogy a feltámadáskor újra meg fogom őt látni.

Új munkahely

Édesanyám halála után az egészségügyi-missziómunkának szenteltem magamat, segítettem az embereknek, hogy megértsék a NEW START (Új kezdet) elnevezésű programot, amely nekem oly sokat segített. Meglátogatom az embereket az ő otthonaikban, és válaszolok az egészségügyi kérdéseikre. Ha valaki emellett még tanulmányozni szeretné a Bibliát, akkor arról is gondoskodom. Volontőrként dolgozom, a fizetésem az emberek arcát látható öröm, meg a tudat, hogy Isten segítségével hozzájárulhatok az emberek életmódjának megváltoztatásához.

Édesapám is feliratkozott a NEW START programra, a férjem pedig velem együtt követi a program elveit. Eddig 13,6 kg-t sikerült lefogynom. Bátorítom a férjemet és az édesapámat, hogy táplálkozzanak egészségesebben, hogy többet mozogjanak, hogy tartózkodjanak a levegőn és a napfényen, meg hogy bízzanak Istenben. Remélem, hogy egyszer majd elfogadják Krisztust Uruknek és Megváltójuknak, miközben szemlélik és belátják, milyen pozitív változásokat hozott Isten az én életembe. Tudom, hogy egykor majd meglátom az édesanyámat, de arra vágyom, hogy édesapámat is megláthassa, amint kinyitja a szemét Jézus eljövetelekor. A Szentléleknek még sokat kell munkálkodnia édesapám életében. Ő nem örül annak, hogy feladtam az ősök imáadásának hagyományával. Amikor a család kimegy a temetőbe, hogy imádkozzon édesanyámért és a többi ősökért, mindnyájan tömjénpálcikákat tartanak a kezükben. Én kimegyek velük a temetőbe, de nem imádkozom a halottakért és nem füstölöttem a tömjént. Apám ilyenkor haragszik, mert azt hiszi, hogy anya lelkének nincs nyugalma,

mivel nem imádkozom érte. Én közben igyekszem megmagyarázni neki, hogy anya semmiről sem tud a feltámadásig. Eddig még nem akarta megérteni. Ezért amikor a családdal kimegyek a temetőbe, tisztelettudóan meghajlok és imádkozok az élő Istenhez, segítsen, hogy édesapám is elfogadjja az Ő szeretetét és áldozatát.

Most a Jézusról szóló örömmüzenet hirdetését az egészségügyi-missziómunka keretében Tajvanon folytatom. Sajnos még mindig nagyon sokan félik a kőből és más, fémekből készített isteneket. Isten elért engem az Ő igazságával, és most ugyanezzel én is igyekszem elérni az embereket.

Köszönjük, hogy adományaitokkal és áldozataitokkal támogatjátok a missziómunkát. Jelentős változásokat vihetünk így az emberek életébe: az örök élet vagy az örök halál kérdése forog kockán.

Tények - röviden

- Tajvan egy kicsi, de erősen iparosodott szigetország Kína keleti partjainál. Tajvan hivatalos nyelve a kínai-mandarin nyelv.
- Itt a buddhizmus a legelterjedtebb vallás.
- Miközben a hegyvidéki falvakban élő törzslakósok elfogadták a kereszténységet, másfelől a keresztény hit azért küzd, hogy megvehesse lábát a tajvani, etnikai kínaiak között.
- Tajvanon 25000 emberre jut egy adventista.

13. szombat, 2015. június 27.

A 13. SZOMBATI PROGRAM

Ének („Az Úrért hűen dolgozz”, Keresztény himnuszok, 324)

Köszöntő szavak A szombatiskola vezetőjétől

Ima

Program „Milliókhoz eljutni – Dél-Ázsiában”

Adakozás

Záróének („Fel mert eljő az éjjel”. Keresztény himnuszok, 321)

Záró ima

Részvevők: Két elbeszélő és hat fiatal a projektumok bemutatására, meg hat gyermek, akik a bemutatásra kerülő országok zászlóit tartják. *(Megjegyzés: a résztvevőknek jól kell ismerniük a szöveget, hogy kellőképpen előadhassák, a fontos részek kihangsúlyozásával.)*

Milliókhoz eljutni – Dél-Ázsiában

Első elbeszélő: Az Észak-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióhoz 6 ország tartozik. Minden egyes országnak meg vannak a saját kihívásai az Istentől ránk bízott munkában.

Második elbeszélő: Kína, a világ legnépesebb országa, melynek 1,4 milliárd lakosa van, ajtót nyit az evangélium előtt. Itt azonban alig 400.000 hívő van, ez azt jelenti, hogy átlagban 3400 lakásra jut egy adventista. Imádkozzatok azért, hogy Isten segítségével az ő gyermekei Kína szerte meggyújthassák a hit lámpását.

Első elbeszélő: Japán gazdag ország, de az emberek itt nem tudják, hogy Jézus értük is meghalt. Japánban az egyházunknak úgy 15.000 tagja van, s ez azt jelenti, hogy átlagban 8300 lakásra jut egy adventista hívő. A legtöbb hívő már idős, és évente alig történik néhány keresztség. Egyházunk azonban tovább fejlődik a bevándorlók között. Imádkozzatok azért, hogy Isten tovább munkálkodjon az új leteleplülők között éppen úgy, mint a felkelő Nap országának szülöttjei között.

Második elbeszélő: Mongóliában az első hívők 20 évvel ezelőtt keresztelkedtek meg. Az 1600 hívő közül, amennyi most Mongóliában van, a legtöbb fiatal, aki arra vágyik, hogy bizonyosságot tegyen Istenről. Imádkozzatok azért, hogy növekedhessenek a hitben, és hogy erős egyházvezetőkkel fejlődhessenek a világ egyik legősibb kultúrájában.

Első elbeszélő: Senki nem tudja, hogy Észak-Koreában mennyi keresztény vagy adventista hívő él. De néhány, akik elhagyták ezt a zárt közösséget, reménységgel töltenek el bennünket. Imádkozzatok azért, hogy Észak-Korea is ajtót nyisson, és az evangélium táplálhassa az élet kenyerére éhezőket.

Második elbeszélő: Dél-Korea a „legkeresztényibb” nemzet az Észak-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióban. De Korea lakosságának még így is csak a fele vallja magát kereszténynek. Ez átlagosan annyit jelent, hogy minden 250 hívőre jut egy adventista. De a tömegekhez még így sem tudunk eljutni, mert az adventistákat tévesen értelmezik.

Imádkozzatok azokért, akiknek Dél-Koreában nehézségeik vannak a hitük miatt.

Első elbeszélő: Tajvan egy kisebb szigetország Kína keleti partjánál. A legtöbb adventista az őslakós törzsek közül való, amelyeknek tagjai a hegyvidéki falvakban élnek. Tajvanon a 25000 etnikai kínai közül csak egy az adventista hívő. Kérjétek Istent, érintse meg Tajvanon azoknak a szívét, akik még nem hallották, hogy Jézus értük is meghalt.

Második elbeszélő: A mai szombatiskolai adományaink az Észak-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízió szükségleteire mennek. A mai adományaink egy részéből kulcsfontosságú eszközöket igyekszünk biztosítani, hogy még többen megismerhessék Jézust, és azok pedig, akik már megismerték, egyre jobban erősödhesenek a hitben.

Első fiatal (+ a Japán zászlaját tartó gyerek)

Nemzetközi evangéliumi központ épül Japánban, hogy sok japán embert és dél-amerikai vendégmunkást megközelíthessünk az evangéliummal.

Második fiatal (+ a Mongólia zászlaját tartó gyerek)

Még négy tanterem és könyvtár épül az ulánbátori mongóliai adventista iskolában. Az iskola segítségével sok gyerek és család ismeri meg Jézust.

Harmadik fiatal (+ a Dél-Korea zászlaját tartó gyerek)

A tizenharmadik szombati adományaink segítségével a dél-koreai fiatalok csoportja számára biztosítunk evangéliumi központot. Ezek a fiatalok segítettek megalapítani a „Palacsinta-gyülekezetet”, s most már alig várják, hogy még más fiatalokat is megtaníthassanak a multi-kulturális evangéliumhirdetésre.

Negyedik fiatal: (+ a Tajvan zászlaját tartó gyerek)

Három ével ezelőtt a 13. szombati adományaink egy részét arra költöttük, hogy Tajvanon stúdiót létesítettünk, amely a mandarin-kínai nyelven beszélők számára készít rádiós és televíziós műsorokat. Mai adományainkkal egy hatásközpont létesítését támogatjuk, amely időseknek szolgál, gyermekekkel foglalkozik, és egészségügyi programokat kínál.

Ötödik fiatal: (+ a Kína zászlaját tartó gyerek)

A mai adományokból Kína olyan 18 helységében veszünk lakásokat, ahol még nincsenek adventista keresztyének. Ezek a lakások lesznek majd az új hívők házi-gyülekezetei és kiképzőközpontjai.

Hatodik fiatal: (+ az Észak-Korea zászlaját tartó gyerek)

Nem tudjuk, hány hívő él Észak-Koreában. De annyit tudunk, hogy vannak hívők. Azoktól, akik egy ideig Észak-Koreában éltek, tudjuk, hogy adventista keresztények is vannak közöttük. Ott nagyon nehéz a hívők élete. Imádkozunk azért, hogy az Úr oltalmazza és áldja meg az ő gyermekeit ebben az országban, ahol az adventizmus idegen vallásnak számít.

Első elbeszélő: Támogassuk imáinkkal és missziós adományainkkal az Észak-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióban élő testvéreinket. A mai, 13. szombati adományaink segítségével sok olyan, dél-koreai fiatal életébe változást vihetünk, akik bizonyosságot szeretnének tenni a hitük-ről. Változást eredményezhetünk még a japánban dolgozó emigránsok életében; azoknak a mongóliai fiataloknak az életében, akik az ulánbátori adventista iskolában tanulnak; meg sok olyan kínai életében, akik a hatásközpont vagy valamelyik házi-gyülekezet segítségével fogják megismerni Isten evangéliumának erejét. Tegyük meg ma minden tőlünk telhetőt, hogy Isten szeretete megérinthesse mind a hívőket, mind a nem hívőket, akik az Észak-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióban élnek.
(Adománygyűjtés)

A következő negyedévre tervezzük

A következő negyedévben az Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízió fog bemutatkozni. Külön terveink:

- Nemzetközi Adventista iskola Diliben, (Kelet-Timor);
- imaház Lakhpaniban, a Sri-Lankai adventista iskolánkban;
- épület az adventista egészségügyi iskola számára a bangladesi Gazipuruban.

További adatforrások

Még több adatot találtok az Észak-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióhoz tartozó országokról: Kína, Japán, Korea, Mongólia, Tajvan művészeti hagyatékeiről a helyi könyvtárban, utazási irodákban, a kiválasztott ország nagykövetségein. Vagy egyszerűen írjátok be a kiválasztott ország elnevezését az internetes keresőprogramotokba.

Online információk. Az Adventista Misszió weboldala még több anyagot tartalmaz a missziós prezentációkhoz. Találtak angol nyelvű énekeket és azok szövegét. Meg még más jellemző tevékenységeket is találtak az adott országokra vonatkozólag. Címünk: www.AdventistMission.org.

Az **Adventista Missziós DVD**-je a Távoli hírek ingyenes csatolmánya, amelyen megtaláljátok a szóban forgó országokból származó történeteket, és más híreket az adventista világmisszióval kapcsolatban. Kérjétek egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy magatok is letölthetitek a www.AdventistMission.org vagy a www.AdventistMission.org/dvd weboldalon.

Célmegvalósító eszközök

- Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola vezetőségét, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)
- Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját.
- Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziómunka támogatásába.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015
Istentiszteleti használatra